

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθὺς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
πρωτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Λαρ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.)
'Ιουλίου Κλαρτζ: ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ, ἰσπανικὸν διήγημα. (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
προπληρωτὴς

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

'Η Διεύθυνσις τῶν *Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*,
μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἀγγέλλει εἰς τοὺς πολυπληθεῖς
αὐτῆς ἀναγνώστας, ὅτι ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης προσε-
χοῦς Ἰανουαρίου τῆς δημοσιεύσεως μυθιστορημάτων
προωρισμένου νὰ παραγάγῃ μεγίστην καὶ ζωηροτά-
την ἐντύπωσιν παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ κοινῷ, τῆς

ΝΕΚΡΑΣ ΖΩΣΗΣ

τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ συγγραφέως τῆς *ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΥ*,
Οὐλίκης Κόλλινς.

Μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν
εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν *Εκλεκτῶν Μυθιστορη-
μάτων* ἡ *Λευκοφόρος*, περιττὸν εἶναι νὰ εἰπωμέν
τι περὶ τοῦ συγγραφέως. Σημειούμεθα μόνον, ὅτι τὸ
νέον τοῦτο ἔργον πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἐκδοθὲν ἀνά-
γεται εἰς ἰδιαίτερον ὅλως κύκλον μυθιστορημάτων κα-
ταδεικνύον ἅπας ἔτι τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ συγγρα-
φέως, ὅστις μετὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ, οὐ μόνον κατα-
πληκτικὰ ποσὰ ἐκέρδισεν ἐξ αὐτοῦ, ἐνεκεν τῆς μοναδι-
κῆς διαδόσεώς του, πανταχοῦ ὅπου ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα
λαλεῖται, ἀλλὰ καὶ κατετάχθη εἰς τοὺς πρώτους τῆς
πατρίδος αὐτοῦ μυθιστοριογράφους. Ἰνὰ δώσωμεν ἀμυ-
δρὰν ἰδέαν τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως τῆς *Νεκρᾶς
Ζώσης* ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐξεδίδετο ταῦτο-
χρόνως ἐν δυαὶ περιοδικῶς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν δέκα
ἐφημερίδι τῆς Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας καὶ Καναδᾶ,
ὅτι μεταφράσθη εἰς πᾶσας σχεδὸν τὰς Εὐρωπαϊκὰς
γλώσσας, ὅτι Ἰνδικὴ ἐφημερίς τῆς Καλκούτης τὴν ἐδη-
δοσίευσεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἰνδῶν ἐν ἐπιφυλλίδι.
καὶ ὅτι δεινὸς συνηθὼν μεταξὺ τῶν Ἀγγλῶν ἱατρῶν
ἄγων, ὡς πρὸς τὸ περιεργώτατον φυσιολογικὸν φαίνο-
μενον, ἐφ' οὗ ἐρείδεται ἡ ὅλη διήγησις καὶ δι' ὧν
ἐδδοθῇ ὁ ἀληθεύτατος τίτλος

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

"Αν τέλος ἡ *Λευκοφόρος* ἔτρεφε καὶ συνεκίνησεν,
ἡ *Νεκρὰ Ζῶσα* θα χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑψηλὸν δι-
δαγμα ὑπερκαθάρτου ἀποσιώσεως, ἀνεπίκτου γενναϊό-
τητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων. Παρὰ τοῖς
ἀναγνώσταις ἡμῶν θὰ διεγερθῇ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν
ἡ φρίκη, ὁ οἶκτος, ὁ ἔλεος, ὡς ἐν τοῖς Σαϊκσπηρείοις
δράμασι. Παρὰ τὰ ἰσχυρὰ ὅμως ταῦτα αἰσθήματα, θὰ
λάβωσι καὶ ὠρατὰ διδάγματα ὑψίστης, ἀρίστης καὶ
θείας τοῦ καθηκόντος ἐπιτελέσεως. Τοῦτο δ' ἰδίως ἡ
Διεύθυνσις τῶν *Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* ἀεί-
ποτε ἐπεδίωξε.

Τὸ ὥραϊον τοῦτο ἔργον ἐφιλοτέγχνησεν ἐν καλλίστῃ
ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου μεταφράσει εἰδικῶς διὰ
τὰ *Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, ὁ γνωστός ἐν τῷ
φιλολογικῷ κόσμῳ κ. Ν. Ι. Σπανδωνῆς.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Σ'

ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΑΚΑΡΠΟΙ

'Ο Γεώργιος μετὰ συγκινήσεως οὐ μι-
κρᾶς ἐπανεΐδε τὴν Νεβίλλην.

'Αποδημήσας παιδίον σχεδόν, ἐπανηλ-
θεν ἀνὴρ.

Μόνος καὶ ἔρημος ἐν τῇ ξένῃ διατελὼν,
συνεζήτησε καθ' ἑαυτὸν πολλάκις τὰ αἴ-
τια τὰ προκαλέσαντα τὴν ἀποδημίαν του,
καὶ οὐχὶ ἀπαξ ἐλυπήθη. Ἀλλ' εἶχε πράξῃ
ὅ τι ὤφειλε νὰ πράξῃ.

'Ενεκα τῶν περιστάσεων περιελθὼν εἰς
τὴν ἀνάγκην νὰ κρίνῃ τὸν πατέρα του,
εἶχε φύγῃ μακράν, τιμωρῶν τρόπον τινὰ
ἑαυτὸν διὰ τὴν ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς
τὸν γεννήσαντα. Ἐπεδόθη δὲ ἀκράτητος
εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνεκουμίσθη οὐκ ὀ-
λίγον.

'Η ἀποδημία κατ' οὐδὲν ἔσχυσε νὰ χα-
λαρώσῃ τοὺς δεσμούς, δι' ὧν ἦτο συνδε-
δεμένος πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν πα-
τρικὴν οἰκίαν.

'Εγγραφε τακτικῶς πρὸς τὸν πατέρα του
ἀνακοινῶν πρὸς αὐτὸν τὰς ἐπιχειρήσεις,
τὰς ἐργασίας, τὰς ἐλπίδας του.

'Ο Καρθαγὰν ἀπήντα πρὸς τὸν υἱὸν του
μετ' ἀκριβείας ἐμπορικῆς. Ἦσαν δὲ αἱ
ἀπαντήσεις του σύντομοι, περιεκτικαὶ
καὶ ψυχραί, αὐτόχρονα ἐπιστολαὶ ἐμπο-
ρικαί, μόλις τελευτῶσαι διὰ τρυφερᾶς τι-
νος φράσεως.

'Αλλεπάλληλοι συμβουλαὶ τὰ μέλιστα
ἐπίκυριον, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπαινιγμὸς περὶ τοῦ
παρελθόντος, οὐδεμίᾳ προεισαγωγικῇ ἀνα-
κοίνωσις περὶ τοῦ μέλλοντος.

Οὐδέποτε ἐν ὥρᾳ ἀπομονώσεως καὶ λύ-
πης ἐξεστόμιζε πρὸς τὸν υἱὸν του τὴν λέ-
ξιν, ἣν τὸ ὑποστηρίζεως δεόμενον γῆρας
ἀναφωνεῖ, τὴν λέξιν: Ἐπ' ἀνέλθε!

'Ο τραχὺς καὶ ἀλαζονικὸς χαρακτήρ
τοῦ Καρθαγὰν ἐξεδηλοῦτο ἐν ταῖς πρὸς
τὸν Γεώργιον σχέσεσιν αὐτοῦ.

'Εν τούτοις τὴν ἡμέραν καθ' ἣν, ἀπο-
καμὼν νὰ περιπλανᾷται, καὶ ἀποπερτώα-
σας τὰ ἔργα αἶχεν ἀναλάβῃ, ὁ νέος ἀπε-
φάσισε νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν προσεχῇ ἐπά-
νοδόν του, ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς του
ἀπάντησιν λακωνικωτάτην μὲν, ἀλλὰ ἐκ-
δηλοῦσαν χαρὰν καὶ εὐαρέσκεϊαν ἀπροσ-
δόκητον.

Καὶ ὁ Γεώργιος τούτου ἕνεκα συνεκι-
νήθη οὐκ ὀλίγον καὶ κατελήφθη ὑπὸ ἀγω-
νίας.

Μόλις δυνηθεὶς νὰ διαρρυθμίσῃ τὰς ἐρ-
γασίας του, ἐπέβη τοῦ ἀτμόπλου καὶ
μετὰ διάπλου ὅστις ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἀ-
τελεύτητος, κατέπλευσεν εἰς τὴν πατρίδα,
καὶ ἐπιβὰς τοῦ σιδηροδρόμου κατέφθασεν
εἰς Νεβίλλην τὴν αὐτὴν ἐσπέραν.

'Η καρδιά του ἐπαλλε σφόδρα ὅτε ἀπ-
έβη εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, καὶ
δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ τὴν ταραχήν
του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀμαυρωθέντες ὑπὸ τῶν
δακρύων, αἱ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναστειλῇ,
ἀνεκάλυψεν πρὸ τοῦ σταθμοῦ βραχύσω-
μον ἄνδρα ἰστάμενον ὄρθιον ζωηρὸν καὶ
μόνον. Διπλῇ δὲ ἠκούσθη κρυγὴ:

— Γεώργιε!

— Πατέρα μου!

Καὶ ὑπὸ ἀκρατήτου δυνάμεως ὠθοόμε-
νοι ὤρμησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

'Ο δῆμαρχος τῆς Νεβίλλης συνῆλθε
ταχέως ἐκ τῆς συγκινήσεως, εἶπε προσ-
ταγὰς τινὰς πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ
σιδηροδρόμου ἵνα φροντίσωσι περὶ τῆς με-
ταφορᾶς τῶν ἀποσκευῶν τοῦ Γεωργίου εἰς
τὴν κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς οἰκίαν, καὶ
λαβὼν τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἡγαγεν
αὐτὸν διὰ μέσου τῆς πόλεως, ἀποκρινόμε-
νος ἀφηρημένος εἰς τοὺς χαριετισμούς τῶν
ἐντυχχανόντων, καὶ ἐπιταχύνων τὸ βῆμα
ἵνα παραδράμῃ τοὺς ὀχληρούς.

'Εγευματίσαν ἀμφοτέρω καὶ διήλθον
τὴν ἐσπέραν συνδιαλεγόμενοι ἐμπιστευτι-
κῶς. Ἐθεώρει τὸν νέον, ἤκουεν αὐτὸν λα-
λοῦντα μετ' ἐκπλήξεως ἅμα καὶ χαρᾶς,
τὸν ἐθαύμαζε, τὸν εὕρισκεν ἱκανόν, λαμ-
πρόν, ἀνώτερον τῶν προσδοκίων του.

'Οτε δὲ ὁ Γεώργιος ὡμολόγησε πρὸς
αὐτὸν ὅτι ἐπανήρχετο ἔχων ἐξακοσίας

χιλιάδας φράγκων, κέρδος τῶν εὐδοκιμησασῶν ἐπιχειρήσεών του, ὁ τραπεζίτης ἀνεφώνησεν ἐκ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως.

Ἀλλὰ παρευθὺς νέφος ἐσκίασε τὸ μέτωπόν του, ἡ γλῶσσά του ἐδέθη, καὶ αἱ κινήσεις του ἐγένοντο βαρεῖαι, διότι διενοήθη:

Πλούσιος ὁ υἱός μου εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ χωρὶς ἐμέ, διότι δὲν θὰ ἔχω καμμίαν δύναμιν ἐπ' αὐτοῦ.

Λοιπὸν ὁ Καρβαγὰν κατ' οὐσίαν ἦτο ἀνὴρ δεσποτικός, καὶ ἵνα κλίνη ὑπὲρ ἐτέρου τινός, ὥφειλε νὰ τον ἔχῃ εἰς τὴν ὑποταγήν του.

Ἐν τούτοις ἡ δυσάρεστος σκέψις παρήλθεν, ὅτε ὁ Γεώργιος ἐπανελάβε τὴν διήγησίν του, ἡ δὲ γλυκεῖα φωνή του συνεκίνηε πάλιν τὸν γέροντα.

Ὁ γηραιὸς τραπεζίτης εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Τί δύναμιν ἔχει ὁ λόγος του! Ὁταν τον ἀκούῃ κανεὶς, εἶνε δύσκολον νὰ μὴ συμφωνήσῃ μὲ τὴν γνώμην του. Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀκόμη... Αἶ, εἶνε ἡ πρώτη ἐντύπωσις καὶ θὰ μου περάσῃ, πιστεύω!..

Ὁ ὁδοιπόρος ἦτο καταπεπονημένος καὶ ἀπεχώρησεν ἐνωρίς.

Ὁ πατὴρ τον ὠδήγησεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα διὰ διαδρόμων στενῶν καὶ σκοτεινῶν καὶ τῆς στενῆς κλίμακος, καὶ ἐστάθη πρὸ θύρας, ἣν ὁ Γεώργιος εὐθὺς ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο τὸ δωμάτιον τῆς μητρὸς του.

Ἐστάθη ἀκίνητος, ἐνδοιάζων καὶ πᾶσαι αἱ ἀναμνήσεις ἐπανήθον εἰς τὸν νοῦν του.

Ἀλλ' ὁ Καρβαγὰν ἀνοίγει ἡσυχῶς τὴν θύραν, καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νέου ἐφάνη τὸ δωμάτιον τῆς μητρὸς του, ὁποῦον ἐγίνωσκεν αὐτὸ ἀνέκαθεν.

Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, ὡς ἐὰν οὐδεὶς εἶχεν εἰσελθῇ ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο τὸ ἁγιασθὲν διὰ τοῦ θανάτου.

— Σὲ ἔβλα ἐδῶ διότι ἐστοχάσθην ὅτι θὰ εὐχαριστηθῇς καλλίτερα παρὰ εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἔμενες ἄλλοτε.

Καλλίτερα!

Λοιπὸν βλέπετε ὅτι ὁ Καρβαγὰν ἀνοίγων εἰς τὸν υἱὸν τὸ δωμάτιον τῆς μακαρίτιδος μητρὸς του, περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐσκέπτετο ἢ μόνον πῶς νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα καλλίτερα.

Οὐδὲ προεῖδε καὶ τὴν συγκίνησιν τὴν καταλαβοῦσαν τὸν Γεώργιον.

Δὲν ἐμάντευσεν ὅτι ἐὰν τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ὥραν ἔλαγε τρεῖς μόνον λέξεις εὐλικρινεῖς καὶ ἐκ τῶν μυθίων τῆς καρδίας προερχομένας, αἱ τρεῖς αὗται λέξεις ἤθελον καταστήσῃ τὸ τέκνον του εὐπειθὲς καὶ ὑπήκοον. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τας εὔρῃ, μόνον δὲ θλίψας τὴν χεῖρά του ὡς θλίβει τις τὴν χεῖρα τυχαίου συνοδοιπόρου πρὸ τῆς θύρας δωματίου ξενοδοχείου προστύχου, ἀπεχώρησε.

Ὁρθροῦ βαθέος ὁ Γεώργιος ἦτο ὄρθιος· ἀλλ' ὁ πατὴρ εἶχε προλάβῃ τὸν υἱόν, εἶχεν ἐξέλθῃ χάριν τῶν ὑποθέσεών του. Τούτου δ' ἕνεκα ὁ νέος ἡσθάνθη ἐνδρόμ-

χον ἀνακούφισιν· διότι μείνας μόνος ἠδύνατο νὰ ἐπισκεφθῇ καταλεπτῶς τὴν οἰκίαν ἐνθα διήλθε τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν.

Ἀνοίξας τὸ παράθυρον εἶδε τὴν στενὴν καὶ ζοφερὰν ὁδὸν καὶ τὴν αὐτὴν κρήνην, τὰ αὐτὰ καταστήματα καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους πρὸ τῶν γραφείων των.

Ἡ κίνησις τῆς πόλεως εἶχε μείνῃ ὁποία καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀποδημίας του.

Μακρὰν ἤκουε τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος τῶν αἰγῶν, αἵτινες διήρχοντο διὰ τῆς συνοικίας τὴν ὁδόην ὥραν τακτικῶς πᾶσαν πρωΐαν.

Ὅτε ἦτο παιδίον ἡ μήτηρ τοῦ τον ἐκάλει εἰς τὸ παράθυρον νὰ ἴδῃ τὰ γαλακτοφόρα ταῦτα ζῶα διερχόμενα πρὸ τῆς οἰκίας, καὶ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ἀσθενήσας ἔπιπε τὰ γάλα των.

Ἦδη ἤκουεν εὐκρινῶς τὸν κωδωνισμόν τοῦ κωδωνίσκου, ὃν ἔφερεν ἐξηγητὴν ἀπὸ τοῦ τραχήλου ὁ τράγος ὁ προηγούμενος τῶν αἰγῶν. Αἶφνης προέκυψεν ἀπὸ τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ ἡ ἀγέλη, καὶ εἶδε τὸν γαλακτοπώλην 'κατ' οὐδὲν μεταβληθέντα.

Αἱ αἰγες παρήλασαν πρὸ τοῦ παραθύρου ἀνακινούσαι τὰς γενειοφόρους κεφαλὰς των, καὶ οἱ λεπτοὶ πόδες των ἐκρότου ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Κατὰ τὸ πέρας τῆς πλατείας κάμψασαι πρὸς τὴν ἐγκάρσιον ὁδὸν ἐξηφανίσθησαν, μετ' αὐτῶν ἐσβέσθη καὶ ὁ ἦχος τοῦ κωδωνίσκου.

Ἀλλ' ὁ Γεώργιος ἠκροᾶτο ἔτι ἄστατον ἔχων τὸ βλέμμα, καὶ συγκινημένος σφόδρα, ὡς ἐὰν εἶχεν ἴδῃ τὴν νεότητά του ἀπομακρυνομένην,

Κατέβη βραδέως.

Ἐν τῇ κλίμακῃ συνήντησε τὴν θεράπαιναν, πρὸς ἣν ἀποβλέψας ἐξεπλάγῃ διὰ τὴν εὐμορφίαν της. Ἦτο κόρη εἰκοσι περὶ οὗ ἐτῶν, ἥτις καὶ τον ἐχαιρέτισε μετὰ δάσας.

Ἦτο ἐνδεδυμένη φιλαρέσκως καὶ ἀνέβαινε κρατούσα μέγα χάλκινον δοχεῖον πλήρες ὕδατος. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν:

— Ἰσως θέλετε τὸν πατέρα σας, κύριε Γεώργιε; Πάει ἔξω εἰς τὸ ὑποστατικόν, καὶ θὰ γυρίσῃ τὸ μεσημέρι... Ἄν θέλετε νὰ κάμετε ἕνα μικρὸ γυράκι, ἔχετε καιρὸν καὶ θὰ κάμετε καὶ ὄρεξιν.

— Εὐχαριστῶ, αὐτὸ ἔχω σκοπὸν καὶ ἐγώ...

— Λοιπὸν, καλὴν διασκέδασιν, κύριε Γεώργιε...

Ἐξελθὼν ὁ Γεώργιος ἔξω τῆς πόλεως περιεπλανήθη εἰς τοὺς λειμῶνας τῆς ἐξοχῆς, ἀναπνέων τὰς εὐωδίας τῆς γενεθλίου γῆς, ζαλιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, μεθύνων ἐκ τῆς μεμυρισμένης αὔρας καὶ ἀγόμενος ὑπὸ τῆς Μοίρας του πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔμελλε νὰ συναντήσῃ τὴν εὐμορφον ἐκείνην ἀμαζόνα, ἥτις μόνη καὶ συννοῦς μετέβαινε εἰς τὸν πύργον Κλαϊρεφόν.

Αὐτὸς δὲ ἐλεύθερος, ἀμέριμνος ἔτι μέχρη τῆς χθὲς, οὐδὲν ἄλλο ποθὼν ἢ νὰ λησμονήσῃ τὸ παρελθὼν καὶ νὰ συνδιαλλαγῇ

καὶ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ παρόν, νὰ ζήσῃ ἡρεμὸς καὶ κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς πᾶν κακὸν καὶ ἐπιβλαβές, αὐτὸς ἐν μιᾷ στιγμῇ, τὴν πρώτην εὐθὺς ἡμέραν εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ καταιγίδων πολὺ σφοδρῶν ἐκείνων ὅς εἶχε τέως ἀντιμετωπίσῃ.

Δύναμις ἀγνωστος συνεκράτει αὐτόν, τὸν ὑπέτασσε καὶ τον ἐξηυτέλιζε.

Καὶ ἰδοὺ δευτέραν ἤδη φορὰν ὁ Γεώργιος διεφώνει πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ διεφώνει οὐχὶ περὶ παρωνυχίδος.

Καλῶς τον εἶχον πληροφωρήσῃ, ὅτι ἀφικνεῖτο ἐν καιρῷ, ἵνα καὶ αὐτὸς μετασχῇ τῆς μάχης, τῆς μάχης τοῦ Κλαϊρεφόν κατὰ τοῦ Καρβαγὰν.

Ἡ ἀπὸ τριακονταετίας ὑφισταμένη μονομαχία ἦτο ἐν τῷ τελειοῦσθαι καὶ ὥφειλεν ἤδη ὁ ἕτερος τῶν μαχομένων νὰ πέσῃ.

Ἐγίνωσκεν ἤδη ἀκριβῶς τὰ κατὰ τὸν πατέρα του καὶ τὸν μαρκήσιον.

Ὡς ἐνθυμούμεθα ὁ Φλαίρης εἶχε διηγηθῇ καθ' ὁδὸν τὰ πάντα πρὸς τὸν Γεώργιον. Αὐτὸς δὲ διὰ τῶν ἀναμνήσεών του συνεπλήρωσε τὰ κενὰ τῆς διηγήσεως.

Πλεῖστα ἀμυδρῶς πως ἐπιδράσαντα ἄλλοτε εἰς τὸ παιδικὸν πνεῦμά του, νῦν διευκρινοῦντο καὶ ἐγίνοντο διαυγέστερα.

Ἐβλεπε τὸν Καρβαγὰν καὶ τὸν Κλαϊρεφόν ἐχθροὺς ἀσπόνδους ὡς τὸν Μοντέκην καὶ τὸν Καπουλέτον δεινῶς πολεμοῦντας ἐναντίον ἀλλήλων, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς ὅτι τὰ μέσα δι' ὧν ἐπολέμουν ἦσαν ἄλλα, ὡς ἄλλη ἦτο ἡ τε ἐποχὴ καὶ ἡ χώρα καὶ τὰ ἦθη.

Ὁ πόλεμος ἐγίνετο ἐν Νεβίλλῃ καὶ οὐχὶ ἐν Οὐρηῶνι, ἐν ἔτει 1880 καὶ οὐχὶ 1300. Τὰ ὅπλα δὲν ἦσαν σπάθη καὶ μάχαιρα, ἀλλὰ τὸ φοβερὸν χροσίον.

Δὲν ἔρρεεν αἷμα πιτυλίζον ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ μελάνη κηλιδούσα ἐν τῷ σκότει καὶ ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστω.

Δὲν ἦτο ἔχθρα μετὰ παρρησίας, ἔχθρα δεδηλωμένη, δραστηρία καὶ θορυβώδης, ἀλλὰ πάλη κρυφία, μετὰ καρτερίας, καὶ ὑπουλος, κινδυνωδεστέρα τῆς ἄλλης καὶ δεινότερα.

Ἀντιπαρβαλλὼν τὰς δυνάμεις ἐκατέρων ἔβλεπεν αὐτὰς δυσαναλόγους.

Καὶ δὴ ὁ μὲν μαρκήσιος ἦτο ἀνὴρ ἀξιολύπητος, ἔχων μαλακὴν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα τεταραγμένον, ἀγνοῶν πῶς νὰ ὑπολογίσῃ καὶ πῶς νὰ προνοῇ, σφαλόμενος αἰετοῦ καὶ σαλευόμενος ὑπὸ τῶν ἀτοπιῶν καὶ φαντασιοπληξιών του, θυσιαζὼν τὸ πραγματικὸν εἰς τὸ φαντασιώδες καὶ ἀνυπαρκτὸν· ὁ δὲ Καρβαγὰν ἦτο ἀνὴρ σκληροκαρδίας, νοῦς ἀτάραχος καὶ διαυγής, οὐδέποτε ἀποφασίζων τι ἐπ' ἀδήλοις, οὐδέποτε ἀναβάλλων ὅτι ἀπαξ ἐπεχείρησε.

Λοιπὸν ὁ ἀγὼν τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ἦτο ἀγὼν νάνου πρὸς γίγαντα, ἡ δὲ νίκη ἦτο ἐκ τῶν προτέρων ὠρισμένη.

Καὶ ὁ Γεώργιος, ὁ ἐνδομύχως συμπαθὼν πρὸς τοὺς ἀμυνομένους, ἐγίνωσκε διὰ τίνων μέσων ἡ συμμορία αὕτη παρεσκεύαζεν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου τὴν ἐπιτυχίαν τῆς νίκης.

Ἐβλεπε πάντας ἄνω καὶ κάτω κινου-
μένους, ὡς οἱ μύρμηκες ἐπιπίπτουσιν ἀ-
θρόοι ἐπὶ θνησιμαίου καὶ κατὰ μικρὸν ἀ-
ποσπῶσι τὰς σάρκας αὐτοῦ, ἕως ὅτου ἀ-
πομείνῃσι τὰ ὀστέα καθαρὰ καὶ λευκό-
τατα. Ἐγίνωσκε δὲ τί κατεῖχον ἡδῆ.

Ὁ Μαθητὴς εἶχεν ἀγοράσῃ παρὰ τοῦ
μαρκησίου τὴν περιφνημὸν ἀτμοκίνητον
πριονιστικὴν μηχανήν, τὴν ἐλαττώσασαν
ἄλλοτε τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ὑλοτόμων· ὁ
δὲ γυναικάδελφος τοῦ Καρβαγὰν εἶχε δα-
νείσῃ αὐτῷ ἑκατὸν εἰκοσι χιλιάδας φράγ-
κων ἐπὶ ὑποθήκῃ τῶν θαυμασίων λειμῶ-
νων· ὁ δὲ Φλέρης, τὸ μοχθηρὸν νευρόσπα-
στον τοῦ Καρβαγὰν, δὲν εἶχε μὲν κατα-
βάλλῃ κεφάλαια χρηματικά, ἀλλ' ὅμως
μετεῖχε καὶ αὐτὸς τῶν δικαιωμάτων, ἔ-
νεκα τῶν προθύμων ὑπηρεσιῶν, ἃς παρεῖ-
χεν ἀδιαλείπτως ὡς γραμματεὺς τοῦ ἐι-
ρηνοδικείου.

Καὶ ὁ Πουρτοῦς ἐπωφθαλμία τὰς γαίας
τὰς περὶ τὸ καπηλείου του καὶ δὲν ἔ-
βλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ ἐπαναληφθῶσι
πάλιν αἱ ἐργασίαι τοῦ Μεγάλου Πηλωρυ-
χείου· διότι ἀπ' ὅτου οἱ κλίβανοι διετέ-
λουν ἐσβεσμένοι καὶ οἱ ἐργάται εἶχον ἀ-
πολυθῆ, αἱ εἰσπράξεις τοῦ καπηλείου του
ἦσαν μηδαμιναὶ καὶ τὰ τραπέζια του ἔ-
ρημα.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐκείνοι.

Ὁ δὲ Καρβαγὰν ἤθελε τὰς γαίας, τὰ
χρήματα, τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν
τοῦ Ὀνωρίου Κλαϊρεφόν.

Αἱ δεινόταται συμφοραὶ τοῦ μαρκη-
σίου ἐφαίνοντο εἰς αὐτὸν ἀνεπαρκεῖς.

Ἐπὸ θει νὰ ἴδῃ κατακείμενον πρὸ τῶν
ποδῶν του τὸν ἄνδρα τὸν ἐξευτελίσαντα
αὐτὸν ἄλλο καὶ νὰ τον λακπατήσῃ.

Ἀλλὰ πρὸς τῇ ἐξόχῳ ταύτῃ ἡθικῇ ἀ-
πολαύσει δὲν τῷ ἀπήρεσκε νὰ προσθήσῃ,
καθ' ὃν ἄνθρωπος πρακτικώτατος καὶ τὴν ὑ-
λικὴν εὐφροσύνην τὴν ἐκ τῆς κερδοσκο-
πίας.

Διότι κύριος τῆς ὅλης χώρας καὶ τῆς
κοινῆς γνώμης, ἡδύνατο νὰ ἐκτεθῇ βου-
λευτὴς, καὶ ἔχων τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον
μετὰ τῶν βελτιώσεων καὶ μεταρρυθμίσεων
ἃς αὐτὸς μόνος ἐγίνωσκε νὰ εἰσαγάγῃ, θὰ
ἐδημιούργει μεγίστην βιομηχανικὴν δύνα-
μιν μέλλουσαν νὰ ἀσφαλίσῃ αὐτῷ μέλλον
ἐξαιρετόν.

Ἀπ' ἧς ἡμέρας ἐπανῆλθεν ὁ Γεώργιος,
ὁ τραπεζίτης ἐφαίνετο ἔμφροντις. Εἶχε
τροποποιήσῃ τὰς ἑξεις του, ἵστατο καθ'
ὁδὸν καὶ ἐλάλει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους
καὶ δὲν εἶχεν ὅρια ἢ χαρὰ του ἐπὶ τῇ ἐ-
λεύσει τοῦ υἱοῦ του.

Καὶ ἡ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς οἰκία με-
τέβαλεν ὄψιν.

Τὰ παρὰ θύρα ἄτινα συνήθως ἦσαν κλει-
στά, ἤδη ἠνοίγοντο καὶ ἡ οἰκία ἀπέβαλε
τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο καὶ ὑποπτὸν. Ἐπὶ
πᾶσι δὲ ὁ Καρβαγὰν ἀπεφάσισε νὰ κατα-
στήσῃ τὴν οἰκίαν του προσιτὴν εἰς γνω-
ρίμους τινὰς οἰκογενεῖας, προσκαλῶν αὐ-
τὰς εἰς ἐσπερίδας ἢ γεύματα.

Πρὸς δὲ τοὺς ὑποδεικνύοντάς πως τὴν
ἐκπληξίν αὐτῶν ἐπὶ τῇ καινοτομίᾳ ταύτῃ,
ἔλεγε :

— Δὲν θέλω ἐγώ, τὸ παιδί μου. Εἶνε
νέος, ἔχει ἀνάγκην διασκεδάσεως. Ἐγώ,
μοῦ φαίνεται τὸ σπῆτι παράδεισος, ἀλλὰ
αὐτός, θὰ του φαίνεται πολὺ πολὺ σκο-
τεινὸ καὶ πρέπει νὰ φέξῃ λίγακι : θέλω
νὰ ἔρχωνται κοπέλλες... Αἱ! αἱ! ὁ Γιῶρ-
γὸς μου εἶνε τριάντα ἐτῶν καὶ πρέπει νὰ
συλλογισθῇ καὶ τὴν ἀποκατάστασίν του...

Ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ νὰ νυμφεῖται τὸν
υἱόν του ἐπῆλθεν εἰς αὐτὸν αἰφνιδίως. Ἐ-
λάλει δὲ περὶ τοῦ πράγματος τούτου λίαν
εὐαρέστως καὶ κατεγίνετο ἀνὰ τὸ βάλλῃ
εἰς τὸν δρόμον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ Εἰς ΧΟΙΡΟΝ

Χαριέστατον Ἀγγλικὸν Διήγημα

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΑΒ'

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, ὑποβληθεῖ-
σαν δι' ὕφους ἀδρόφρονος, ὑπὸ τοῦ ἐπῆ-
λδος, ὃν ἠθέλησε ν' ἀποβάλλῃ, ὁ κύριος
δὲ Γεντιλῆ, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ νευ-
ρικὸν κίνημα.

— Ποία ἡ ἀνάγκη ; ἀπήντησεν ἀπο-
τόμως. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ ζητήσω ἀπὸ
τὸν ἀστυνόμον, καὶ ἐξ ἄλλου τὰ χρήματα
αὐτὰ εἶνε ἰδικὰ σου, ἀφοῦ σὺ τὰ ἤρρες.
Σοῦ τὰ χαρίζω.

— "Α! μπᾶ, δὲν εἶνε ἰδικὰ μου, ἀνέ-
κραξεν εὐθύμως ὁ ἄγνωστος. Δὲν τὰ κα-
ταφρονῶ τὰ χρήματα ὅταν τὰ κερδήσω ὁ
ἴδιος, ἀλλὰ τὰ παληόχαρτα αὐτὰ δὲν
εἶνε γιὰ μένα καὶ θὰ κάμετε πολὺ κακὰ
νὰ τὰ χαρίσετε εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Θὰ
εἰσθε ὅμως πολὺ πλούσιος διὰ νὰ μὴ τὰ
συλλογίζεσθε τόσο πολὺ... αἱ, ἀδιάφο-
ρον... πιστεύω πῶς θὰ τὸ ἀποφασίσετε,
μαζὺ μου...

— Σοῦ λέγω καὶ πάλιν ὅτι εἶνε ἀνω-
φελές.

— Αὕτη εἶνε ἡ ἰδέα σας ; μὰ τὴν πί-
στι μου ! ὅπως ἀγαπᾶτε, τὸ βέβαιον εἶνε
... ὅτι θὰ ἔχετε πάντα τὸν καιρὸν νὰ
ζητήσετε τὰ χαρτονομίσματα. Θὰ πᾶγω
λοιπὸν μόνος μου νὰ μιλήσω μὲ τὸν ἀ-
στυνόμον, συνεπέραναν ὁ ἄγνωστος ἐτοι-
μαζόμενος ν' ἀποχαιρετήσῃ.

Ἡ κυρία Λεκόντ ἐξέπεμψε στεναγμὸν
ἀνακουφίσεως, διότι ἡ ἀγαθὴ αὕτη κυρία
ἔσπευδε νὰ ἴδῃ περαιουμένην τὴν σκηνὴν
ταύτην, ἥτις συνετάραττεν αὐτὴν εἰς μέ-
γιστον βαθμὸν.

Ὁ Λουδοβίκος ἐπειράτο νὰ τηρήσῃ
στάσιν ἀδιάφορον, προσεποιεῖτο ὅμως λίαν
ἀδεξίως.

Ἡ Θηρεσία παρητήρει αὐτὸν μὲ ὀφθαλ-
μούς, ἐν οἷς ἀνεγινώσκοντο ἡ ἀνησυχία
καὶ ἕτερον αἶσθημα βαθύτερον καὶ μᾶλλον
ὀδυνηρὸν.

— "Α! διαβόλε ! τώρα τὸ συλλογίζο-
μαι, ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ ἄγνωστος, πῶς
αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη !

— Τί λέγεις ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κύ-
ριος δὲ Γεντιλῆ.

— Νὰ τί θέλω νὰ πῶ ! πῶς ὁ ἀστυ-
νόμος θὰ μοῦ ζητήσῃ διὰ σὰς ἓνα σωρὸ
πληροφορίας. Αὐτὸς εἶνε ἓνας πολὺ κα-
λὸς ἄνθρωπος... τὸν γνωρίζω, διότι εἶνε
δέκα χρόνια τώρα ποῦ κάθομαι εἰς τὸ τμή-
μά του... ἀλλὰ ἡ δουλειά του εἶνε νὰ εἶνε
περίεργος... καὶ μάλιστα τώρα ποῦ εἰς
τὴν ἀστυνομία εἶνε ὅλοι στὸ ποδαρὶ γιὰ
τὴν ὑπόθεσιν τῆς δάμας τῆς πίκας...
εἶνε ἀλήθεια πῶς ἔχουν δίκην. Ἀφοῦ
λοιπὸν μάθῃ πῶς ἔχετε τὴν φωτογραφία
θὰ θέλῃ νὰ σὰς ῥωτήσῃ νὰ μάθῃ μή-
πως αὕτη σὰς τὴν ἔδωσε...

Εἶτα, βλέπων ὅτι ἡ νεανίς ὠχρία :

— Μπᾶ ! ἀνοησίαις ! ἐπανελάβε, θὰ
τὴν ἀγοράσατε βέβαια ἀπὸ κανένα φωτο-
γράφον ;... αὐτὸ εἶνε τὸ σωστότερον, δὲν
εἶν' ἔτσι ; ἀλλὰ τί τὰ θέλετε ; ὅλοι οἱ
ἀστυνόμοι εἶνε ἴδιοι... καὶ ὁ δικός μου,
ὅσο καλὸς καὶ ἂν εἶνε, στοιχηματίζω πῶς
θὰ στείλῃ νὰ σὰς ζητήσῃ... καὶ μάλι-
στα ὅχι ἀργότερα ἀπὸ ἀπόψε.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ νεανίας ἐρρίγησεν
ἐπαίσθητῶς.

— Καὶ ἔξυρετε ; μὰ τὴν πίστι μου,
δὲν θὰ δώσῃ διαταγὴν σὲ κανένα ὑπηρε-
τη μὲ στολὴν διὰ νὰ σὰς φέρῃ εἰς τὸ
γραφεῖό του.

— Οἱ χωροφύλακες ἐδῶ ! ἀνέκραξεν
ἐντρομος ἡ χήρα.

— "Οχι, ἀλλὰ τὸ ἴδιο κάνει. Θὰ σὰς
στείλῃ δύο ἀστυνομικοὺς κλητῆρας... θὰ
εἶνε ντυμένοι πολιτικά, γνωρίζονται ὅμως
ἀπὸ τὸν τρόπο τους... καὶ δὲν καλοσυ-
σταίνει τὸ σπῆτι εἰς τὸ ὅποῖον οἱ διαβο-
λάνθρωποι αὐτοὶ βάζουν τὸ πόδι τους, χω-
ρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι πολλαῖς φοραῖς
δὲν βάζουν καὶ γάντια γιὰ νὰ τσακώσουν
κανένα. "Οχι, στὴν τιμὴ μου, ἂν ἤμουν
εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυρίου, δὲν θὰ τοὺς καρ-
τεροῦσα καὶ θὰ ἐπήγαινα εἰς τὴν ἀστυ-
νομίαν τρεχάτος. Μία ὥρα μονάχα θὰ σὰς
χρειασθῇ, διὰ νὰ πᾶτε ἀπ' ἐδῶ... θὰ γλυ-
τώσετε ὕστερα ἀπὸ εἰκοσι λεπτά... καὶ
τὸ βράδυ ἡμπορεῖτε νὰ γυρίσετε διὰ νὰ
ἡσυχάσετε ταῖς κυρία, καὶ θὰ ἔχετε καὶ
τὰ χαρτονομίσματά σας... δὲν θὰ κρα-
τήσουν παρὰ μόνον τὴν φωτογραφία.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἐσιώπα, τὰ δια-
ταράττοντα ὅμως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ αἰ-
σθήματα ἀπεικονίζοντο ἐπὶ τοῦ προσώ-
που του.

— Νομίζω, ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε,
ὅτι ὁ κύριος ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἡ κυρία
Λεκόντ. Εἶνε προτιμότερον νὰ τελειώσῃ
ἀμέσως ἡ ὑπόθεσις αὕτη. Ἡ κόρη μου
καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἡσυχάσωμεν παρὰ ὅταν
μᾶς εἰπῇτε ὅτι δὲν γίνεται πλέον λόγος
περὶ αὐτῆς. Πηγαίνετε λοιπὸν. Θὰ σὰς
περιμένωμεν ἡμεῖς, καὶ ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν